

Arrest

nr. 167 321 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BOGAERT, die loco advocaat D. ABBELOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 13 februari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 15 oktober 2013, met kennisgeving op 19 november 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.02.2013 werd ingediend door:

(...)

nationaliteit: Armenië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het feit dat betrokkenen sinds augustus 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands geleerd hebben, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 16.11.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer een jaar en drie maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Op 15 oktober 2013, met kennisgeving op 19 november 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“INREISVERBOD

Aan de heer,

Naam, voornaam: K., A.

geboortedatum: 06.03.1976

geboorteplaats: Jerevan

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 23.10.2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.10.2012, hem betekend op 23.10.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van drie jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag artikel 9bis ingediend op 13.02.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift om de beslissing van 15 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen evenals de beslissing houdende het inreisverbod van dezelfde datum. Zij geeft in haar verzoekschrift echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds het jegens de verzoekende partij getroffen inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

2.2. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij te kennen dat de eerste bestreden beslissing de belangrijkste beslissing vormt, waarmee kan ingestemd worden.

2.3. Deze redenering kan in casu worden gevolgd. Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De middelen(onderdelen) die tegen de voornoemde (tweede) beslissing worden aangevoerd, kunnen dan ook niet worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het eerste middel luidt:

“Eerste middel: schending van de motiveringsverplichting ex. art. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechten en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moet kunnen dragen.

2.

Als motivering in de beslissing van 15 oktober 2013 wordt gesteld dat de aangehaalde elementen niet verantwoordend dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De bestreden beslissing voldoet niet aan de vereisten van de materiële motiveringsplicht, en is derhalve in strijd met de vereiste van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

De bestreden beslissing heeft in geen geval aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de elementen, door verzoeker aangehaald, niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Verder beperkt men zich in de bestreden beslissing tot een loutere opsomming van de elementen die door verzoeker in zijn aanvraag werden uiteen gezet, waarbij wordt vermeld dat dit niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Uiteraard kan dit niet volstaan om de beslissing tot onontvankelijkheid te motiveren.

3.

Conform de motiveringsverplichting dient men in de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan deze beslissing ten grondslag liggen. Deze overwegingen dienen evenredig te zijn met de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekende partij meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partij en zijn gezin niet correct heeft beoordeeld, dat niet voldoende werd aangegeven waarom de door verzoekende partij aangehaalde argumenten niet als buitengewone omstandigheden konden worden aanvaard en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

4.

Betreffende het element dat verzoeker vreest voor zijn leven en dat van zijn gezin wanneer hij naar zijn land van herkomst dient terug te keren, wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris verwezen naar de asielaanvraag die door verzoeker en zijn gezin werd ingediend.

*Uiteraard kan dit niet volstaan als motivering waarom **dit** element niet als reden kan worden beschouwd om te beslissen tot ontvankelijkheid van het verzoek. Beide procedures staan los van elkaar, en de Dienst Vreemdelingenzaken dient dan ook zelfstandig te onderzoeken of verzoeker zijn aanvraag vanuit het land van herkomst kan formuleren.*

5.

Verder wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat het gegeven dat Maria KARAPETY AN, de dochter van verzoeker en zijn echtgenote, hier naar school gaat, evenmin een buitengewone omstandigheid vormt, aangezien betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Nochtans wordt door de stukken van verzoeker duidelijk aangetoond dat Maria uitstekende resultaten haalt, zich thuis voelt in België en perfect functioneert in ons

onderwijssysteem. Een terugkeer zal voor het kind, dat zeer jong was op het ogenblik dat zij haar land van herkomst verliet, een cultuurshock teweegbrengen en mogelijks zelfs een traumatische ervaring zijn, met alle gevolgen van dien.

6.

De motiveringen, opgenomen in de bestreden beslissing, zijn dan ook manifest onvoldoende. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende en gebrekkig en draagt de beslissing niet.

Het is bijgevolg duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond.”

Het tweede middel luidt:

“IV.2. Tweede middel: schending van het redelijkheidsbeginsel

1.

Het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden aangenomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verzoeker legde alle nodige documenten voor om zijn situatie en integratie aan te tonen, en toonde bovendien aan dat er in casu buitengewone omstandigheden zijn die een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur rechtvaardigen.

Desondanks werd beslist dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is, om reden dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen en niet zouden rechtvaardigen waarom verzoeker zijn aanvraag om machtiging van verblijf in België in-

Bovendien werd samen met de beslissing tot onontvankelijkheid een inreisverbod voor een periode van 3 jaar betekend aan verzoeker (bijlage 13sexies). Hiermee wordt onrechtstreeks ook reeds een beslissing betreffende de gegrondheid van de regularisatieaanvraag genomen, gezien door dit inreisverbod aan verzoeker de kans ontnomen wordt op een legale wijze terug naar België te komen.

De bestreden beslissing werd dan ook geenszins op redelijke wijze genomen.

2.

Verzoeker verblijft reeds geruime tijd met zijn gezin in België en heeft zich zo goed mogelijk geïntegreerd in ons land, zoals ook duidelijk blijkt uit de stukken, gevoegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur.

In de periode dat verzoeker en zijn gezin in ons land verbleven, hebben zij zich de gewoonten en gebruiken van België eigen gemaakt, zij spreken intussen goed Nederlands en doen hun uiterste best om de kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren. Ook op sociaal vlak zijn verzoeker en zijn gezin een deel van onze samenleving geworden.

De dochter van verzoeker, die nog zeer jong was toen verzoekers in België aankwamen, heeft geen enkele band meer met het land van herkomst van verzoeker, en met de cultuur van dat land. Dit kind kent enkel onze maatschappij, zodat het voor haar dan ook zeer moeilijk zal worden zich aan te passen aan de gewoonten en gebruiken in het land van herkomst van verzoeker.

Verzoeker meent dan ook te voldoen aan alle voorwaarden om te worden geregulariseerd. Dit maakt dat de bestreden beslissing zowel voor verzoeker als voor de personen uit diens nabije omgeving onbegrijpelijk is. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde elementen en de getroffen beslissing.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid heeft verzoeker een aantal argumenten aangevoerd die hem moeten toelaten de aanvraag vanuit België te doen. Al deze elementen maken duidelijk dat het voor verzoeker niet mogelijk is om terug te keren naar Armenië om zijn aanvraag te doen. Zulks van hem verwachten zou volkomen onredelijk zijn en zou buitengewone nadelige gevolgen hebben die niet in verhouding staan tot de beoogde situatie.

Verzoeker verwijst hierbij naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet en, anderzijds, de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie beschikt over een discretionaire bevoegdheid en heeft als taak om elke aanvraag individueel, correct, grondig en in redelijkheid te beoordelen. In casu is een dergelijke beoordeling geenszins het geval.

4.

Zoals hierboven werd uiteen gezet, blijkt de aangehaalde motivering manifest onvoldoende te zijn. Indien de documenten en de concrete situatie van verzoeker en zijn gezin zorgvuldig zouden zijn onderzocht, dan zou nooit tot de onontvankelijkheid zijn besloten. Integendeel, dan zou de prangende humanitaire situatie van verzoeker zijn duidelijk geworden.

Verzoeker voldoet samen met zijn gezin aan elke voorwaarde om een gegronde aanvraag tot regularisatie te kunnen indienen in België. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag ongegrond te moeten verklaren en verzoekende partij en diens gezin een inreisverbod af te leveren. Dit is niet redelijk te verantwoorden.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond.”

Gelet op de samenhang worden beide middelen gezamenlijk behandeld.

3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag buiten het Rijk in te dienen.

In de aanvraag haalde de verzoekende partij volgende elementen aan als "buitengewone omstandigheid" zonder een onderscheid te maken tussen de elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en de elementen die de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen:

- hoge opleiding die verzoekers hebben gevolgd in het herkomstland
- hun politiek engagement en de bedreigingen die zij ontvingen in herkomstland, gedwongen verkoop onroerend goed al daar
- verblijf in België sedert augustus 2010 en gevolgde asielprocedure
- geweigerde regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet
- elementen van goede en voorbeeldige integratie: gevolgde lessen Nederlands, gemotiveerdheid om te werken, schoolopleiding dochter die een voorbeeld leerling is, zeer nauwe en positieve banden met mensen uit hun leefomgeving en buurt, niet in aanraking geweest met politie of gerechtelijke autoriteiten in België.

De aanvraag werd ondersteund met stukken ter bevestiging van de integratie.

De bestreden beslissing antwoordt op deze elementen als volgt:

"Het feit dat betrokkenen sinds augustus 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands geleerd hebben, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 16.11.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer een jaar en drie maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Integendeel met wat de verzoekende partij stelt heeft de bestreden beslissing wel degelijk op alle aangehaalde elementen en dit op kennelijk redelijke wijze geantwoord.

Uit het geheel van de elementen ontwart de Raad enkel de vrees voor gevaren in het herkomstland als zijnde een buitengewone omstandigheid. De bestreden beslissing stelt dat deze vrees niet gepaard gaat met bewijzen en dat er geen andere of nieuwe elementen zijn toegevoegd dan deze die voorlagen ter gelegenheid van de behandeling van de asielaanvraag die resulteerde in de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij weerlegt dit motief dat steun vindt in het administratief dossier niet. Overigens is het evident dat de verwerende partij niet opnieuw de elementen die de asielprocedure betreffen en zijn aangehaald zonder dat er nieuwe elementen zijn toegevoegd niet opnieuw dient te onderzoeken. Dit klemt nog meer nu in het arrest nr. 69 819 van 10 november 2011 de Raad oordeelde:

“(…) De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvragen op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissingen steunt. De asielaanvraag van verzoekers werd verworpen omdat (i) hun asielrelaas niet strookt met objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, (ii) zij de gevreesde vervolging niet staven met enig document dat op hen betrekking heeft (iii) verzoekers geloofwaardigheid wordt aangetast door een inconsistente verklaringen aangaande de kern van zijn relaas en (iv) verzoekers zonder aannemelijke reden nalieten hun internationaal paspoort voor te leggen en daar bovendien tegenstrijdige verklaringen over aflegden. Verzoekers brengen geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen.

Het relaas van verzoekers is wezenlijk ongeloofwaardig. Hierdoor maken zij niet aannemelijk bloot te staan aan een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4. De bestreden beslissingen zijn afdoende gemotiveerd (...).”

Voorts dient de bestreden beslissing ondersteund te worden in de stelling dat in casu het schoollopen van de dochter geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Het gegeven dat het kind uitstekende resultaten behaalt, zich thuis voelt in België, perfect functioneert in het onderwijssysteem en dat zij op jonge leeftijd het herkomstland verliet doet aan het voorgaande geen afbreuk. De bestreden beslissing wijst erop dat niet is aangetoond dat het kind buitengewoon of gespecialiseerd onderwijs behoeft. Aldus komt het de Raad niet onredelijk voor te besluiten dat de door verzoekers aangevoerde integratie geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt. Bovendien heeft de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862 ; RvS 18 april 2002, nr. 105.633). De stelling dat het kind bij terugkeer een cultuurschok ondergaat, mogelijks een traumatische ervaring opdoet is een louter hypothetische bewering.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij nog wijst in het tweede middel op zijn lang verblijf in België en de goede integratie, met het leren van de Nederlandse taal en het gegeven dat zij deel uitmaakt op sociaal vlak van de Belgische samenleving, de jonge leeftijd van het kind toen deze het herkomstland verliet, het ontbreken van een band met het herkomstland, wordt samen met de verwerende partij vastgesteld dat

dit elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en die slechts dienen onderzocht te worden, eens dat is vastgesteld dat er een buitengewone omstandigheid wordt aangetoond, wat in casu niet het geval is.

De verzoekende partij houdt tevergeefs voor dat de bestreden beslissing disproportioneel is genomen. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN